

Miquel Martí i Pol

CRÒNICA
DE DEMÀ

MIQUEL MARTÍ I POL

CRÒNICA DE DEMÀ

Edicions 62

Crònica de demà es va publicar per primera vegada el novembre del 1977 a Edicions del Mall. El text que reproduïm és el que va fixar Pere Farrés per al segon volum de l'obra poètica de Miquel Martí i Pol a la col·lecció Clàssics Catalans del Segle XX, d'Edicions 62 (1991). N'hem actualitzat l'ortografia.

Primera edició en aquesta col·lecció: febrer del 2021

© Hereus de Miquel Martí i Pol, 2020

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió i relligat: Limpergraf
ISBN: 978-84-297-7921-9
Dipòsit legal: B. 422-2021

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

A trenc de fosca	9
De pedra aquest silenci	11
Entreforc	13
La fi del món	15
Calidoscopi	17
Quasi autoretrat	19
L'ombra és de pedra	21
De societat	23
Fulla per fulla	25
Que revinguin els xàfec	27
Ara és demà	29
Pendís	31
Interludi	33
Duar	35
Crònica	37
En somort	39
Cristalls - I	41
Cristalls - II	43
Cristalls - III	45
Cristalls - IV	47
Les petites foteses	49
Algues, encara	51
Tres apunts del natural	
Paisatge	53
Paràbola	54
Capvespre amb pluja	55
Exvot	57
A distància	59

A TRENC DE FOSCA

No sempre és cert
que allí on acaba el mar
comença el vent,
que allí on acaba el vent
comença el bosc,
que allí on acaba el bosc
hi ha un pou profund
on cap veu no hi ressona.
Vinguts d'enlloc,
hi ha mots que solquen l'aire
i esdevenen perennes,
xifres i enigmes
que no dissol cap pluja,
i l'espasi de foc
dels dies alts,
l'angoixa i la tendresa.
Dispersa i vehement,
la vida és l'abegot
que brunz un sol instant
i es perdrà dins la tarda,
no el riu, solemne i dòcil,
que lliurarà les aigües a una mar
que el faci perdurable.

DE PEDRA AQUEST SILENCI

De pedra aquest silenci,
de pedra i mar alhora,
per esculpir-hi mots
o per viure-hi dins
transcorregut pels anys,
mentre al defora ronden
espectres i s'esbalcen
fal·leres i records.

De pedra aquest silenci,
franc de vent i miratges,
amb límits tan estrictes
que cap malson no hi pella
i el foc hi arrana marges
i encén colors de fruita
damunt els blancs pedrissos
on tot esdevé dòcil.

De pedra aquest silenci,
de pedra i mar alhora,
per oblidar-ho tot
i per morir-hi dins
transcorregut pel temps
sense paranys ni dunes,
mentre volen gavines
i en algun lloc remot

hi ha dos amants que es besen
per primera vegada.

ENTREFORC

I si ara fosc i sol i adust
només pel tacte em reconec
i em palpo tot i sé que visc,
quin foc m'arbora i em sosté?,
de quin pou vinc i a quin pou vaig?

Faixat amb vent i ungit amb rou,
per l'espitllera de la nit
sotjo els amants de tot arreu
i em reconec en cada arrap.
Desmesurat i quasi mut
m'inscric camins damunt la pell,
xifres, enigmes i desigs
i noms de noies i de mars.

No he desertat la solitud,
l'ombra de mi que resta en peu
i arrela i creix a ple sorral,
però pel flanc d'aquest eixut
em solco tot a cada gest,
ara que fosc i sol i adust
només pel tacte em reconec
i em palpo tot i sé que visc.

LA FI DEL MÓN

La fi del món començarà un estiu,
just quan arribin les primeres noies
de pits menuts i cuixes llargues
i els primers nois d'ulls blaus,
rossos i hermafrodites.

En Biel Ferrater serà una papallona
i volarà, finalment alliberat,
ran de les sines joves.

Començarà un estiu, la fi del món,
sense aldarulls profètics ni trompetes,
indolentment, com si fos un assaig
de fi del món i no la fi mateixa.

Hi haurà gent a les platges, i crepuscles,
i amors novells, i paraules mig dites,
i adulteris tendríssims, i esperances,
i vent i sol i pluja.

Hi haurà el mateix de qualsevol estiu:
neguits, amors, misteris, solituds,
i cap ocell no deturarà el vol,
cap fosc auguri no farà estremir
les parelles que es besin
per primera vegada.

Tot serà plàcid, vehement i clar,
discretament solemne tal vegada,
i si esclaten senyals de desmesura
serà en indrets exòtics
o bé entre gent que sempre ocupa llocs
destacats a les cròniques.

Només potser un poeta,
primicer, però ja notablement marrit,
un vespre inesperat sentirà que un calfred
li solca l'espina
i absurdament tancarà la finestra
desoïnt la gran crida
per la grotesca por d'un corrent d'aire.

Durarà tot l'estiu la fi del món,
sense perdre un instant aquell punt agredolç
d'indolència i joc del principi,
i al capdavant, un dia qualsevol
de finals de setembre,
el sol s'enfonçarà lentament dins el mar
en un crepuscle esplendorós i tràgic.

I tot serà silenci ja per sempre.